

[Jens Høyer.]

finansieret. Det kan ikke hjælpe, at vi lukker Øjnene derfor. Saa maa vi se paa: Er det nu forsvarligt at gaa videre der, er det forsvarligt at yde maaske større Laan, end vi har gjort hidtil, eller skal vi sige: Ja, men naar det koster saa meget, vil vi ikke have med det at gøre? Hvis vi indtager det sidste Standpunkt, bliver vi snart færdige med den Sag. Men det er naturligvis ikke Meningen, og det er netop saadanne Ting, jeg ønsker, man skulde søge oplyst i Udvalget hos de Folk, der arbejder med Sagen. De maa kunne give Besked om, hvordan det ligger, og de maa, sammen med maaske Landboorganisationerne dernede, kunne give Direktiver for, hvad de mener skal foretages, for at vi kan faa mere Gang i Arbejdet og faa denne vigtige Sag fremmet.

Nu siger det ærede 4de Medlem for 5te Kreds (Jørgen Møller), at det ikke er nødvendigt at spørge om det, for det Spørgsmaal er besvaret for nogle Aar siden i Aabenraa. Det skal jeg ikke udtale mig om, jeg kan ikke saa nøje huske det, jeg har maaske ogsaa været med dernede. Men det vil altsaa sige, at paa det Tidspunkt havde man endnu Haab om, at der med de Foranstaltninger, vi havde dengang, var Mulighed for at føre Sagen videre til en god Afslutning. Men det er ikke sikkert, det ligger saadan nu, og jeg mener at vide, at det gør det ikke. Der er mange Tilfælde, hvor de finansielle Vanskeligheder staar som en Hindring for at faa gennemført den Udflytning af bestemte Ejendomme, som er Nøglen til almindelig Jordfordeling og Magelæg inden for en By.

Jeg vil nødig være ubeskedent i Retning af at stille Krav, og jeg vil meget gerne ogsaa udtale min Tak og Anerkendelse for, hvad der er ydet. Naar man har ydet det, som man hidtil har ydet, og yder det, man foreslaar her, er det naturligvis ud fra den Forudsætning, at man dermed har ydet tilstrækkeligt til, at Sagen kan videreføres og gennemføres bedst muligt. Men naar det til Trods herfor viser sig, at det ikke er saadan, ja, saa maa vi jo tage Kendsgerningerne, som de foreligger, og saa maa vi overveje paa ny og undersøge, om det er forsvarligt og rigtigt at gaa videre. Det kan godt tænkes, at det er ligefrem nødvendigt i visse Tilfælde at give et direkte Tilskud for at faa en Gaard flyttet ud, hvis Manden ikke selv kan klare det. Hvis det er Nøglen til at faa et i øvrigt gavnligt Magelæg inden for større Omraader foretaget, mener jeg ikke, man skulde vige tilbage for det.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Der er efter mit Skøn tre Veje at gaa, hvis man vil naa det Formaal, man har med denne Lov. Den ene er at tvinge det igennem, den anden er, at man fra Statens Side yder Beløb for, om jeg saa maa sige, at friste Landmændene til at gennemføre noget, der er til Fordel for dem selv, og den tredje er at lade Staten betale, det vil sige faktisk købe Landmændene til at gennemføre det, der er til Fordel for dem selv. Det er den sidste Vej, det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Jens Høyer) foreslaar at gaa. Det mener jeg er den daarligste Vej. Landmændene skal have saa meget Interesse i Sagen, at de selv yder og ofrer noget for at faa den gennemført.

Dernæst forstaar jeg ikke rigtig, at det ærede Medlem synes, Statens Tilskud til Landbruget her kan være ubegrænset. Det er ikke saa længe siden, det ærede Medlems Parti har været meget imod, at man gav Statstilskud til Landbruget. Men det forstaar jeg er den Slags Principper, som kan gælde til en Tid, men til en anden Tid gælder de ikke. Jeg vil meget advare imod at tro, at man blot kan kræve, at Staten skal vedblive at betale og betale mere. Forslaget, som foreligger her, indfører ikke mere Tvang, end vi har i Øjeblikket. Det indfører større Bidrag fra Statens Side, baade større Laan og endogsaa rentefri Laan for indtil en Fjerdedel af de 14 000 Kr. Det er bedre økonomiske Betingelser end tidligere. Jeg synes derfor, man maa gaa ind i en Fortsættelse paa disse Vilkaar og ikke skal regne med, hverken at Staten kan yde endnu mere, eller at man skal have en saadan Lovgivning fortsat gennem Aarene, uden at den efterhaanden giver Resultat.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Jørgen Møller: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Landstingets næste Møde afholdes i Dag Kl. 15 med følgende Dagsorden: